

CARTA DEL PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ HOPE & HELP

Benvolguts/des amics i amigues, membres de l'equip:

Si formeu part d'aquest equip vol dir que teniu les mateixes inquietuds que jo. No es pot estar en aquesta vida sense haver donat una part de tu a un projecte motivador i dedicat a ajudar a persones, persones que viuen en el mateix món que tu, persones carregades d'experiències com les tindràs tu, persones amb il·lusions com les teves, amb desitjos com segur els tens tu, en definitiva persones que senten, estimen i pateixen com tu.

No hem d'oblidar mai que una situació estable, de benestar, de felicitat, una situació en què tot sembla anar bé, pot canviar d'un dia per l'altre. Situacions sobrevingudes que poden posar a una persona en una situació de risc, d'un dia per l'altre. Però moltes més situacions a la vida venen donades pels anys. Fer-se vell no és fàcil.

Quantes persones han sumat anys i el resultat d'aquest suma ha estat viure en una situació totalment no desitjada? Quantes persones grans es troben en el trajecte final de la seva vida i no esperaven que fos així? Quantes persones pateixen la solitud? Quantes persones alleugeren la seva solitud amb un company que ho dona tot a canvi de res. Sí, parlem d'aquelles relacions de diferent espècie. Persona-animal. Gent gran que estima més que a sí mateixa a aquella bestiola que l'acompanya les 24 hores el dia, que ho donarien tot per ella.

Què injust és, que arribat a un punt, aquestes persones es trobin en una situació en la que no poden donar totes les atencions que ben segur volen donar, i que algú, decideixi que és hora que el precíós vincle es trenqui. Aquest algú, que pot ser un treballador d'una entitat pública o privada, decideixi que aquell animal és un problema, sense entendre que li serà arrencada una part del cor a la persona gran. Tu, persona, en aquest costat, i tu, animal, en aquest altre. Problema solucionat.

Què trist se'm fa veure el patiment d'aquestes persones grans, que per no donar problemes, callen. Ploren llavors la seva solitud en silenci. No tenen veu i si la tenen, no pas la que voldrien tenir. Tot es diu que es fa pel seu benestar, que és el millor per a elles, sense tenir en compte la seva altra meitat, la de l'animal que és part de la seva ànima. Tots dos, persona-animal són Belles Velles Ànimes que sols volen estimar-se. Llavors, per què separar-les?

I què hi ha de les Ànimes Bessones, les persones que potser encara no han acumulat anys, però sí experiències moltes vegades no desitjades. També són persones com qualsevol de nosaltres però amb situacions que les han portat a un punt de mira diferent. Moltes no estan on estan per voluntat pròpia. Una rierada de situacions complexes les han portat fins allà. Però no oblidem que també senten, estimen i pateixen. També elles busquen moltes vegades la companyia d'un amic que mai els jutjarà i que s'estimaran passi el que passi. Per què no vetllar perquè aquest vincle no es trenqui.

I què en dieu de crear un vincle nou i ajudar d'aquesta manera que una persona se senti ajudada, acompanyada, motivada per a aixecar-se un nou dia tot i les adversitats?

Crec prou important la nostra tasca, la nostra figura en aquesta societat en què es tracten per separat dos temes primordials, d'un costat la persona i de l'altre l'animal. Serveis Socials, entitats privades o públiques que vetllen pel benestar de la persona. Això està molt bé, és necessari, però que es fa quan topen amb un company pelut de 4 potes que viu amb aquesta persona? Aquí es posa en marxa el Servei Municipal, però no per ajudar que aquest animal segueixi vivint al costat de la persona que l'ha estimat i l'estima. La seva tasca és la retirada de l'animal i prou. No és just.

Aquí és on entrem nosaltres amb els nostres projectes, Bella Vella Ànima i Ànimes Bessones. Dos projectes que vetllen perquè el meravellós vincle no es trenqui mai, o crear-lo si no existeix. Som una eina necessària i que ara per ara no existeix.

Vam néixer fa poc més d'un any i la nostra família ha crescut molt. S'ha fet forta i ferma. Vosaltres, l'equip humà de la Fundació sou peces clau en la realització de totes les tasques, sense la vostra feina res de tot això seria possible. Tota màquina té un motor, uns engranatges que fan que funcioni, és evident. Però si no va acompanyat de motivació, d'il·lusió i ganes, no val per res. De tot això no ens en falta. Les ganes d'ajudar és la nostra força.

Però hi ha una part encara més important per poder funcionar. Una part vital i humana. L'equip de persones voluntàries, persones que fan possible que aquesta ajuda arribi al nucli. Persones que donen el seu temps, les seves energies i que transmeten el nostre missatge. La seva ajuda és la clau de tot.

El seu primer somriure en obrir la porta, la seva salutació, la seva sola presència pot alegrar el dia a qualsevol persona que se sent sola, el treure a passejar l'animal pelut i retornar-lo amb la llengua penjant, content, movent la cua, amb les seves necessitats bàsiques complertes, sabent que ara ja sols queda que la persona i l'animal s'estimin. Tot això sembla una tonteria, però ho asseguro, no ho és. Tenim testimonis que aquesta ajuda fa, a les persones ateses, la vida més fàcil i aconseguim que la relació amb el seu animal sigui molt més beneficiosa i òptima.

Em sento especialment orgullós que hi hagi gent que doni el seu temps a la nostra Fundació. Que els engresqui formar part de l'equip de voluntariat i de la nostra família. Mai em cansaré de dir que, vosaltres sou el cor de la fundació i els que el feu bategar.

Haig d'agrair, també especialment, a la cofundadora Anna Faura, per la seva empenta, idees i dedicació, per fer que, gràcies a no dormir nits i més nits, la Fundació Hope & Help, tingui la forma que té i tingui l'essència que té. Ella va ser qui va impulsar una primera idea.

Era conscient, per pròpies experiències, que hi havia un buit a la societat, que les gosses s'omplien d'animals provinents de persones grans que, segons deien, ja no els poden atendre. Va viure en la seva pròpia pell el desprendre's d'un animal de companyia al que estimava quasi com a ella mateixa, i aquest mal no el volia imaginar en altres persones.

Com podia ser que no hi hagués cap manera d'evitar aquestes situacions? Ningú els podia ajudar? No. Res no hi havia per poder ajudar a mantindre aquest meravellós vincle. Increïble en una societat del segle XXI. Però així era.

Va sorgir la idea, va anar creixent i ara veiem que sí, que funciona, que és viable i que podem ajudar moltes persones a sentir-se millor i molt animals a no acabar en una gossera.

Seguim endavant, equip!!! Seguim lluitant per una societat de benestar, seguim creixent i fem que aquesta Fundació sigui una eina més entre les que hi compta l'Ajuntament de Barcelona i creixem, creixem i anem més enllà, a tot Catalunya, a tota Espanya. Siguem exemple per a d'altres comunitats, perquè de ben segur, serem necessaris a arreu del món, on haguem de salvar un preciós vincle entre persona i animal.

Amb tot el meu afecte cap a tots i totes, equip i persones voluntàries. Gràcies per formar part d'aquest família!

Molt cordialment.

Miquel Àngel Cucala Puig

Fundador de la Fundació Hope & Help

Anna Faura Witzigmann

Fundadora de la Fundació Hope & Help